

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 23. Quomodo Deus, postulante glorioso S. Dominico, fecerit, ut
egrederetur ex sua solitudine, ad conversandum etiam cum ipsius
Religiosis, & cum proximis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

tibi dixit, ut ipsum moneres, si quare indigeres, & quia modo es constituta in necessitate, manifesta id illi. Quia tamen ego exiguum mei ipsius gerebam curam, videbaturque mihi mea necessitas non esse tanta, & sentiebam solatium in ea toleranda, respondi: Domine, dicat hoc illi Tua Majestas, si voluerit, vel cui visum fuerit, quia ego enim nollem dicere. Dominus vero mihi secundo dixit: Dic tu id illi: Tunc tacui, & statui ita facere, eo quod Dominus vellet, quando venturus esset ad me inuisendam. Dignata est tamen Divina Majestas respicere meum desiderium, mihique alia vice prospicere: quia postmodum cum vacarem meae collectioni, me visitavit gloriosus Sanctus Dominicus, exhibens mihi vultum plenum caelesti letitia, & compatiens meae necessitati ac debilitati, mihi dixit amantissimè: Vehementer tibi condoleo ob necessitatem ac debilitatem, quam pateris: quare non vis adire meos, quos tibi obtuli, quia & ipsi te adjuvabunt, ac subvenient tuae indigentiae quam libentissimè? Noveris autem, quod ego tibi modò cogitem succurrere, quia te video in necessitate constitutam. Audi vi, quod mihi fuerat à Sancto dictum, & gratias ipsi egi pro favore, quem mihi præ-

stabat, visitando me, & consolando: ad illud verò, quod mihi dixit, se subventurum meae necessitati, nullum ei respondi verbum. Postquam aliquamdiu apud me mansisset, disparuit, & postmodum mane venerunt ad me, visitationis gratia, duo Religiosi ex ipsius Ordine, qui me nunquam viderant, atque unus ex illis me rogavit instantissimè, ut vellem suscipere amore Christi, & sanguinis ejus pretiosi, id quod pro meae indigentiae subsidio mihi offerebat. Ego diu reluctabar, nolens donum suscipere, quod tamen servus DEI non est passus à me non acceptari. Eo ipso die me inuisit meus Confessarius, sicut consueverat me in meis adire morbis, cui totum recensui, quod mihi contigerat. Ipse magnas idcirco gratias DEO egit, atque etiam mihi aliquid attulit, quo sublevaretur mea necessitas. Hoc, ait, refero, ut appareat providentia, quae DEUS pro sua infinita Bonitate prospicit suis pauperibus creaturis, utque omnes ipsum ament, illique obediant, quod sit, qui est; reponantque in eo omnem suam spem. *Qua gloriosus Sanctus Dominicus constituitur, prosequutus est impensius, quoadusque assequeretur propositum sibi finem, ut apparebit in sequenti capite.*

CAPUT XXIII.

Quomodo DEUS, postulante glorioso S. Dominico, fecerit, ut egrederetur ex sua solitudine, ad convertendum etiam cum ipsius Religiosis, & cum proximis.

Anno 1509. quo attingit quadagesimum quintum annum aetatis, DEUS volens, ut Venabilis Marina de Escobar pervinceret naturalem repugnantiam, ac verecundiam, quae retraheretur ab agendo cum proximis, utque pro sua charitate ipsis aliquo modo prodesset, usus est operâ gloriosi Sancti Dominici, qui tanto arsit animarum zelo, & quem speciali jam prosequeretur devotionis cultu, ut ex dictis precedenti capite constat. Progrediebatur autem hac in re

sensu, & quam suavissimè, accommodando se imbecillitati ac naturae, quae ab illo fuerat praedita. Erat jam abundè amore erga proximos instructa, licet is non tantus ipsi esse videretur, quantum habere voluisset. sed Dominus illi dixit: Cum cor tuum eâ flagret charitate erga proximum, ut libenter vitae tuae pati velles jacturam, pro ipsius anima servanda, quare metuis, amesne illum, an non? Hoc verò est illum amare. Præterea jam provec̃ta erat aetatis, cum quinque supra quadraginta numeraret annos, quae aetas erat aptior inchoando isti operi, quod quidem

quidem eo est aggressa modo, quem ipsa his refert verbis:

§. I.

Postquam me gloriosus Sanctus Dominicus aliquando suo more fuisset dignatus invisere, advertissetq; me ita Societati esse affixam, eò quòd ipsius doctrinà essem educata, ut putarem, à me in nulla Religione inventum iri Magistrum & Confessarium, qui meæ satisfaceret indigentia, volens idem gloriosus Sanctus mihi significare, omninò inveniendum, ut etiam cum ipsius agerem Religiosis, dixit mihi: Si quempiam velles inter meos, non deesset tibi Confessarius ac Magister spiritualis idoneus, pro tua necessitate, & consolatione. Noli cogitare talem defuturum. Magno mihi fuit solatio, videre ardentem istius sancti charitatem, ac desiderium, quo tenebatur, ut adirem ipsius Religiosos, quasi ego miserabilis quidquam illis essem profutura. Post triduum deinde vel quadriduum, dum aliquando manè pro more agerem cum DEO, dixit mihi Divina Majestas, esse suam voluntatem, ut aliquot diebus agam & converser cum quibusdam ex Ordine Sancti Dominici, pro aliquo ipsorum spirituali emolumento; id quod ego existimo factum esse, petente ac urgente glorioso Sancto Dominico. Et quia DEUS se initio solet insinuare suaviter, quando ejus Majestas similia animæ inspirat, non inferendo illi propterea magnam vim, ego id dissimulabam. Sed cum mihi iteratò diceret, se hoc velle, retuli illo die meo Confessario (is erat Pater Petrus de Leon) quod acciderat; qui mihi dixit, ut rem DEO commendarem, & videremus, quomodo ea inspiratio ulterius progrediretur. Præterierant aliquot exinde dies, & DEUS semper meæ animæ inspirabat, quod mihi dixerat, vehementerque me ad id impellebat, quamvis ego semper desiderabam, si esset voluntas DEI, non egredi ex meo angulo, & ibi sola agere cum Divina Majestate, sicut consueveram; ideòq; continuè conquerebar Divinæ Majestati, & sæpe illi dicebam cum lacrymis: Mi Domine, & Bonum meum, quò me vis

ire? quid est hoc, quod me jubes facere? adverte per bonitatem tuam, me esse mulierculam simplicem, imbecillem, & inhabile ac destitutà viribus, atq; ita meticulosam, & pusillanimum ex mea naturali propensione, sicut tu, Bonum meum ac Domine scis, quòdque nunquam sola egerim nisi tecum, & cum meo Confessario, ut me instrueret, ac duceret per viam tuam sanctæ voluntatis? Quid ergo modò me vis facere, si est verum, ut est, quod tibi dixi? Respondit mihi Divina Majestas & Bonitas peramanter, affabiliter, & suaviter: Perge filia, fac, quod tibi dico; esto bono animo, & noli angere: ego enim te juvabo, ac docebo. Sed quasi id non sufficeret ad abigendam meam pusillanimitatem, dixit mihi præterea quodam die oranti Dominus: Ut majore libertate & animo, ac solatio possis exequi quod desidero, volo tibi dare meam epistolam, quam includas ac observes in tuo corde, ut illud corroboret, donetque libertate, ac sit instar epistolæ assertoriæ, quâ habitâ possis absque metu & erubescencia transire quacunq; volueris, ac loqui, & conversari cum ijs omnibus, quibus cum tibi hunc in finem opus fuerit loqui, & conversari. Quo dicto, ostendit mihi membranam longam, propè duarum spithamarum, latam autem sex circiter digitis, in qua erant grandes quedam literæ, scriptæ auro purissimo, ac admirabiliter efformatæ, in duabus illius membranæ lineis; & postquam mihi monstravisset, accessit ad me, intromisitque illas in meum pectus. Ego verò miserabilis videns tantum mysterium, & opus potentis manus Divinæ, fui consternata & obstupui; agnoscensque me indignissimâ tantâ misericordiâ, eram quasi turbata, eò quòd mihi talis honor exhiberetur, ut vix adverterim, quomodo Dominus sanctum illud scriptum imposuerit in pectus: unde conversa ad Divinam Majestatem dixi illi: Mi Domine, quid mihi dedisti, & posuisti intrâ meam animam, quod non bene videtis resume id, Bonum meum, & Domine mi, & da mihi denuò; volo enim videre & intelligere, quomodo mihi illud des, ponasque intrâ meam animam. Tum Domi-

nus

nus recepit scriptum, quod imposuerat meo pectore, denuoq̄ue mihi id exhibendo dixit: Aspice: atque subito coram meæ animæ oculis, qui talia vident quàm clarissimè, illud reposuit in meo pectore. Quo factò, mea anima fuit repleta ipsius amore, & prædita novâ quadam libertate ac animositate, ità ut non sentirem illam tantâ difficultatem, tametsi natura mea verecunda ac timida, adhuc quadantenus faceret, quod ipsius erat partium, meque nonnihil post se traheret.

§. II.

Sub hæc, meus Confessarius, cui omnia recensui, advertens me esse tam verecundam, ac tantam sentire eo in opere difficultatem, animavit & solatus est me, ac dixit mihi semel iterumque, ut cum benedictione DEI & sua exequerer, quod mihi Divina Majestas inspirabat, neque enim illi accidebat mirum, aut multum ablucebat ab ipsius cogitatione, quòd me DEUS ad similia incitaret. Tum ego suscepi illius benedictionem, & ipse post biduum infirmatus incidit in graves febres, quas illi DEUS est dignatus immittere: quo tempore mansi quasi sola, ac destituta solatio Patris spiritualis seu Magistri, qui me in ejusmodi posset juvare occasione, quia ità DEUS disposuerat, ac permiserat, ob causam Suxæ Majestati perispectam. Tunc Divina Majestas incepit vehementer urgere meam animam, dicendo mihi, ut egrederer ex meo angulo, meque conferrem ad Aedem Sancti Dominici, ubi ego nunquã de ejusmodi rebus fueram loquuta, velegeram, necdum mihi indicando, quocum mihi esset loquendum, neque causas, quas me oporteret adferre, injuncti mihi ab ejus Majestate muneris. Egressa sum statim, nullibi subsistendo, magis à spiritus, quàm humanæ naturæ ducta impetu. Ibam hinc quidem cum ingenti animo, ac firmo decreto exequendi, quod mihi DEUS inspirabat, & mandabat, indè verò magnam inferendo vim naturali meæ propensione, ac proinde licèt irem affluens solatio & animata, pergebam tamen etiam modò ge-

mens, modò quasi DEO conquerens, quòd ità mecum ageret: atque unã optabam ex omnibus meis viribus, & orabam DEUM extoto meo corde, & anima, ut mihi impertiretur suum sanctũ Spiritum, & gratiam, quò omnia mea opera, cogitationes ac verba, cederent ad majorem ipsius gloriam & obsequium, nec non ad emolumentum & fructum earum animarum, cum quibus essem actura & loquutura. Præterea mea anima summè flagrabat amore DEI, tenebaturque maximo quodam & extraordinario desiderio incumbendi in commodum, & profectum animarum. Ità perveni ad Sanctum Paulum, ubi me Dominus docuit, & illuminavit ostendendo mihi, quid me facere, & quæ dicere oporteret: ideòque advocavi, & alloquuta sum illo tempore matutino Priorem ejus monasterij, & aperui illi inspirationem DEI, cujus instinctu venirem, rogatura ipsum quàm instantissimè, ut si cuperet Divinum assequi beneplacitum in omnibus operibus, quæ perageret, vellètque se abstrahere, & expeditum videre ab omnibus rebus terrenis, atque amare, & suã animã complecti tantummodo DEUM, frequenter conveniret Divinam Majestatem, orando mentaliter, & conaretur illum semper habere præsentem, in omnibus actionibus, atque id ipsum intimaret ac diceret universis, quos vellet progressum facere in virtute, & spiritu, ac perfectione vitæ. Idem dicebam omnibus, quos alloquebar, ijs verbis, & eã efficacità, quam Dominus dabat meæ animæ, ut Divina Majestas videretur per illa suscitare & incendere ignem sui sancti amoris animabus. Audivit Prior verba, quæ ex Divina inspiratione ipsi dicebam, & acceptavit cum magna charitate, & gratiarum actione, tantæque humilitate, ut bene advertetur opus illud esse DEI, & non alicujus mulierculæ simplicis ac miserabilis, & ad omnia ineptæ, qualis ego sum; statimque vocavit alium Religiosum gravem, & servum DEI, ut exciperet meam confessionem, si quando eò venirem, quia id ego ab ipso petiveram, habitã facultate à meo Confessario, qui infirmabatur, sinè qua id

non

non fecissem. Cum hoc Religioso mihi idem accidit, quod cum primo; acceptavit enim eodem modo verba, quæ illi dixi DEO inspirante; quia Divina Majestas ita rem disponebat. Iste Religiosus se mihi peramanter quàm promptissimum exhibuit ad excipiendas meas confessiones, quandocunque vellem, & venire ad illud monasterium: quia enim eo tempore carebam meo Confessario, & ego tunc non habebam alium, debebamque illuc nolens volens ire, ut satisfacerem illi officio, quod mihi DEUS inspirabat, hic Religiosus mihi consentienti aures accommodabat eâ promptitudine, ut me nullo modo pateretur à se abire ad alium. Quin etiam deinde, cum jam non esset opus, me eò pergere explendi illius muneris gratiâ, conversabatur mecum, exquirebat meum judiciû, quidnam expediret, magisque prodesset animabus in concionibus ad populû, quas habebat: & interdum mihi pro meo solatio asseverabat, à me ipsi, & reliquis Religiosis dicta, singulariter profuisse. Aliquot diebus continuabam, quod mihi DEUS inspirabat, eratque ut exponerem Religiosis, quibuscum agebam, quædam puncta rerum spiritualium: siquidem hæc magni Theologi non bene intelligunt, nisi eorû habeant usum, sintque DEO familiares. Dicebam illis, exempli causâ, quid sit unio animæ cum DEO, & quos in ea motus & effectus operetur hoc tantum bonum; alias autem, quid sit cognitio sui ipsius, quando illam DEUS per speciale lumen infundit animæ, non absque magna vehementia & efficacia, & quos adeò admirandos ac utiles producant effectus in anima; alias, quid sit spiritus, quid agere & conversari cum DEO, qualisve modus, quo Divina Majestas aperit animæ, cui se eâ ratione communicat, suam voluntatem, non in rebus duntaxat ordinarijs, verum etiam in extraordinarijs.

§. III.

Hoc idem officiu, quod mihi DEUS inspirabat, cum magno suæ Majestatis amore, & ardenti desiderio, procurandi bonum animarum, prosequerbar per

illos omnes dies eo modo, ut propterea sæpe, cum nihil aliud possem agere, præ illa fame, quâ exoptabam bonum animarum, prosequerbar per illos omnes dies eo modo, ut propterea sæpe, cum nihil aliud possem agere, præ illa fame, quâ exoptabam bonum animarum, accederem eos, quibus fiebam obvia, & quasi ex proposito illis occurrerem, captando occasionem ex te quamquam, quam ipsis volebam dicere, vel ex ijs quærere, si illos nossem, atque alias, etiamsi mihi essent ignoti, rogando ipsos; ut impensè DEUM amarent, diceremque illis, optimum modum amandi DEUM esse, adire Divinam Majestatem vacando orationi: id quod per DEI gratiam inhaerebat animabus omnium, quos alloquebar, tum Religiosorum, tum secularium, ita ut manifestè viderem esse permotos & accensos Amore Divino, ac ingenti desiderio, ut plura semper ac plura ipsis dicerem de Amore DEI, deque ejus Divina Bonitate. Et interdum eveniebat, ut perambulando plateam, inciderem in parvos pueros, atque non mihi possem temperare, quin ducta à spiritu illius desiderio, ipsi accederem, & aliquem interrogarem dicendo: Parvule, callésne Salutationem Angelicam, ac Orationem Dominicam? & quando respondebant, se eas preces scire, dicebâ illis: Orate sic mei pupuli quotidie, & rogate Beatissimam Virginem ad DEUM, ut vos faciat suos servos; detque vobis magnum sui amorem. Aspiciebant me, quando ipsis id inculcabam, ac dicebant: Itâ faciemus, Domina. Et cum mea anima plena esset istis ferventibus desiderijs, ut animabus prodessem, contigit mihi aliquando, ut expectarem multis horis ac diebus, & quærerè tempus ac locum indicandi cuidâ personæ id, quod mihi propterea DEUS inspirabat; atque postquam fuisset illam alloquuta, & assecuta, quod desideraveram, fecissemque, quod mihi à DEO fuerat inspiratum, tanto repleter solatio, adeoq; gauderem, ut ipsum etiam miserabile corpus videretur instaurari novis viribus, ac refocillari. Et verò ille unicus meus videbatur esse cibus, quasi eo satisfacerem meæ indigentæ, ac debilitati, quod

quod re verâ fiebat. Accidit autem mihi quâdam vice, ut cum idcirco expectaviffem, nescio quot diebus quandam Religiofam personam, tandem ipsam expectaverim aliquando manè aliquot horis. Dum autem me sentirem fatigatam ac debilem, converti me ad DEUM, dixique illi: Mi Domine, quantò mihi constat, ut alloquar istam personam, & attraham illam ad te? Dixit verò mihi tunc Divina Majestas: Viderisne tibi expectaviffè diu? Diutius ego expectabam, & amplius laborabam, quam tu, pro animarum conversione. Dic age, an non recorderis Samaritanæ? Audivi, quod mihi Divina Majestas dixit, ac tacui, atque expectavi, & vehementer fui pudefacta, videndo id mihi meritò fuisse dictum à Domino. Postquam autem fuiffem alloquuta eam personam, & compleviffem inspirationem Divinam, cepi inde ingens solatium, & fui plurimum recreata, sicut aliàs. Inspirabat mihi quoque Dominus, & imperabat, vehementerque me impellebat, ad redarguendos defectus, oblati mihi ab ipsius Majestate occasionibus, adeò, ut si incedens per plateam, audirem aliqua verba, quibus DEUS offenderetur, vel proximi, non possem præterire, quin talia proferentes accederem, ipsisque exponerem malum, quod perpetrarent; & quantum infinitam DEI Bonitatem, ejusmodi offenderent peccatis. Quòd si aliquando id præmittebam, eò quòd essem muliercula, quia tamen intimè dolebam, videns offendi DEUM, cogebam redire, nisi vellem angi ingenti scrupulo. Tanta verò fuit DEI erga me clementia, ut semper specialem referrem ex tali opere fructum. Dum quadam vice essem in templo, ingressa est nobilis Domina, & voluit considerare in loco, occupato à paupere famina, quam, vehementer indignata, jus-

sit indè quamprimum facessere: incepit quoque increpare ancillas, eò quòd illam non quantocyùs abigerent. Ea enim erat ipsius natura cholericæ, & inveterata consuetudo. Tunc mihi dixit Dominus: Surge, ac adi illam Dominam, & dic ipsi, ut meminerit nihili, ex quo facta est: atque idcirco, quàm tibi videbitur optimè, ipsam mone, ut se humiliet; i, perge. Audivi, quod mihi dictum fuerat à Domino, & fui modicum turbata, videns mihi ab illo præcipi, quod usque adeò alienum erat à mea naturali inclinatione, & à mea vilitate. Sed tandem, quia mihi mandabatur à Domino magnâ efficaciam ac determinatione, non erat mihi possibile aliud agere, nisi illum vellem offendere, ac repugnare ipsius voluntati, meque ei exhibere inobedientem. Unde surrexi, & accedens ad illam Dominam dixi ipsi, quàm amantissimè & suavissimè potui, atque sicut fueram edocta à Domino, verba, quæ à Divina Majestate jussa eram dicere, & ipsa meam motionem acceptavit cum insigni animi demissione, amplexando me, gratiasque mihi magnas agendo, pro exhibita sibi charitate, ac me quàm enixissimè rogando, neque dimittere volendo ex manibus, ut se commendarem DEO, & filium, què habebat ægrotum, sibi que dicerem, quænam essem, & ubi commorarer. Ego illi respondi me nihil esse, & nullius frugis, atque gratiam mihi ab illa præstandam esse, eam, quam ab ipso petiveram. In hunc modum tunc eveniebant alia, pro quibus omnibus magnas agebam DEO gratias, & mea anima replebatur ingenti solatio, quòd viderem à Divina Majestate tantopere incendi animas Divino ipsius amore, hoc medio, & isto instrumento adhibito, quod est usque adeò infirmum, ac miserabile.

CAPUT XXIV.

Quomodo diabolus multis technis fuerit conatus
hoc opus impedire.

P

Act 106